

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313218961
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1313218961.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej, v právnej veci žalobcu: SATRO s.r.o., IČO: 31 335 161, so sídlom Hodonínska 25, Bratislava, zast. STANO a partneri s.r.o., IČO: 36 869 571, so sídlom Nám. 1. mája 16, Bratislava, proti žalovanému: Z. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, o zaplatenie 181,60 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 24. júla 2020 č.k. 7C 136/2014-137, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým (v poradí tretím) rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie už len o zostávajúcej časti žaloby, a to o príslušenstve žalovanej sumy pozostávajúcom v zmysle pripustenej zmeny žaloby z úroku z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 181,60 eur od 19.09.2013 do 20.05.2014 a z úroku z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 20 eur od 21.05.2014 do 19.01.2015 tak, že žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení tohto rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou, ktorá mu bola doručená dňa 24.09.2013, domáhal od žalovaného titulom náhrady hodnoty nevrátených zariadení a poplatku za upomienku zaplatenia istiny vo výške 181,60 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne od 19.09.2013 do zaplatenia. Podanie žaloby odôvodnil tým, že ako prevádzkovateľ retransmisie uzavrel dňa 22.08.2008 so žalovaným zmluvu o poskytovaní elektronických komunikačných služieb č. XXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo zriadenie a prevádzkovanie elektronických komunikačných služieb. Súčasťou zmluvy boli aj jeho Všeobecné podmienky a Cenník. Na základe žiadosti žalovaného došlo v súlade s bodom 15.9 Všeobecných podmienok k ukončeniu platnosti zmluvy dňom 30.08.2012, v dôsledku čoho evidoval voči žalovanému nedoplatok vo výške 181,60 eur pozostávajúci z náhrady hodnoty jednotlivých zariadení v celkovej výške 180 eur a z poplatku za upomienku vo výške 1,60 eur. Ako dôkazy označil a predložil zmluvu o poskytovaní služieb zo dňa 22.08.2008, výpoveď zo dňa 30.07.2012, odpoveď na výpoveď zo dňa 01.08.2012, Všeobecné podmienky účinné od 24.08.2008, poštovú obálku a cenník zmluvných pokút platný od 13.06.2012. Žalovaný uplatnený nárok neuznal, žalobu navrhol preto zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Tvrdil, že v júni 2012 telefonicky kontaktoval žalobcu za účelom objasnenia si postupu pri výpovedi zmluvy a zodpovedný zamestnanec mu poskytol informáciu, že nie je potrebné vrátiť akékoľvek zariadenia. Po tom, ako mu bola doručená odpoveď na výpoveď, mu žalobca nedoručil už žiadnu písomnosť, bol mu doručený len platobný rozkaz. Kópia obálky s podacou pečiatkou zo dňa 04.07.2013 mala byť podľa neho považovaná za irelevantnú,

pretože preukazuje poslanie zásielky na adresu, na ktorej už nebýval, pričom o tejto skutočnosti upovedomil žalobcu vo výpovedi. Ďalej poukázal na článok 20.4 Všeobecných podmienok, v ktorom sa strany dohodli, že v prípade vzniku sporov sa budú snažiť urovnať ho mimosúdnou cestou, vzájomným rokovaním. Na žiadne takéto rokovanie však vyzvaný nebol. V priebehu konania predložil potvrdenie o vrátení zariadenia zo dňa 20.05.2014.

3. Konštatoval, že vo veci boli nariadené pojednávania, na ktorých sa vykonalo dokazovanie. Pojednávaní sa zúčastnil však vždy iba žalovaný a žalobca a jeho právny zástupca svoju neúčasť ospravedlňovali a súhlasili s konaním a rozhodnutím v ich neprítomnosti. Podaním zo dňa 28.01.2015 zobral žalobca svoju žalobu späť v časti o zaplatenie istiny 181,60 eur dôvodiac, že žalovaný mu dňa 20.05.2014 vrátil zariadenia, okrem dekodovacej karty, a dňa 15.01.2015 mu zaplatil aj hodnotu dekodovacej karty vo výške 20 eur. Na základe uvedeného žiadal, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 181,60 eur od 19.09.2013 do 20.05.2014 a úrok z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 20 eur od 21.05.2014 do 19.01.2015, a tiež povinnosť nahradiť trovy konania.

4. Pôvodne rozhodol o žalobe rozsudkom zo dňa 13.04.2015, ktorým žalobe v časti týkajúcej sa úroku z omeškania vyhovel a vo zvyšku konanie zastavil. Na základe odvolania žalovaného bol však jeho rozsudok uznesením odvolacieho súdu zo dňa 29.04.2016 v napadnutej časti pre procesné chyby zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Predmetom konania tak zostal len úrok z omeškania. V poradí druhým rozsudkom zo dňa 04.04.2018 žalobu žalobcu v zostávajúcej časti - úroku z omeškania zamietol a žalobcu zaviazal k náhrade trov konania. Na základe odvolania žalobcu bol však aj tento rozsudok z dôvodu rozporuplného odôvodnenia uznesením odvolacieho súdu zo dňa 28.02.2020 zrušený a vec mu bola opätovne vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že v ďalšom konaní strany sporu nepredložili žiadne nové návrhy, nedohodli sa a proti rozhodnutiu bez nariadenia ďalšieho pojednávania nemali žiadne námietky.

5. Z vykonaného dokazovania zistil, že strany uzavreli písomnú zmluvu, ktorá bola ukončená výpoveďou, tak ako to tvrdil žalobca (bod 2). Vo výpovedi žalovaný uviedol, že dôvodom výpovede je jeho presťahovanie sa do F. a zároveň oznámil svoju adresu: F. XXX. Súčasťou zmluvy o poskytovaní služieb boli Všeobecné podmienky a Cenník služieb platný v čase uzavretia/modifikácie zmluvy. Z článku 12.14 Všeobecných podmienok zistil, že ak účastník nevráti jemu poskytnuté zariadenie v termíne uvedenom v čl. 6.7. (t.j. do 7 dní odo dňa ukončenia platnosti zmluvy), poskytovateľ je oprávnený účtovať účastníkovi jednorazovú zmluvnú pokutu vo výške podľa cenníka.

6. Vzťah medzi stranami posúdil ako záväzkový vzťah podľa v tom čase platného zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách a Občianskeho zákonníka, a pokiaľ ide o uplatnený nárok, tento posudzoval ako úrok z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu vyslovený v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 04.04.2018 v bode 16 odôvodnenia tohto rozhodnutia konštatoval, že úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 Občianskeho zákonníka), a preto ich charakteristickou črtou je ich akcesorická povaha vo vzťahu k pohľadávke, ktorej sú príslušenstvom. Na základe tejto skutočnosti preto prioritne skúmal, či žalobcovi vznikol nárok na samotnú pohľadávku. V súvislosti s článkom 12.14 Všeobecných podmienok, v ktorom sa strany dohodli, že v prípade nevrátenia zariadení je poskytovateľ oprávnený účtovať zmluvnú pokutu, poznamenal, že právu žalobcu účtovať zmluvnú pokutu zodpovedá povinnosť žalovaného ju zaplatiť. Nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty však na základe takejto dohody nevzniká automaticky, ale len ako dôsledok nevrátenia zariadení, a preto sa pre jeho vznik, ako aj pre možnosť jeho uplatnenia na súde vyžaduje najskôr vyúčtovanie zmluvnej pokuty. Uviedol, že obdobne to platí aj pre stanovenie výšky náhrady škody za nevrátené zariadenia a v tejto súvislosti poukázal na článok 12.16 Všeobecných podmienok. Konštatoval, že žalobca však pred podaním žaloby na súde žalovanému žiadnu zmluvnú pokutu nevyúčtoval, a ani si voči nemu neuplatnil nárok na náhradu škody. Aj keď opakovane tvrdil, že žalovaného vyzýval na zaplatenie žalovanej sumy, toto tvrdenie nepreukázal. Uviedol, že aj jediný dôkaz predložený žalobcom k tomuto jeho tvrdeniu - obálka, bol nedostatočný, pretože na obálke bola uvedená pôvodná adresa žalovaného v Senci. V tejto súvislosti poznamenal, že žalovaný správne poukázal na to, že vo výpovedi zmluvy oznámil žalobcovi svoju novú adresu v F.. Vzhľadom na to, že hmotnoprávny úkon strany je voči súdu účinný okamihom doručenia a voči ostatným subjektom od okamihu, keď sa o ňom v konaní dozvedeli (§ 124 ods. 2 C.s.p.), uzavrel, že žalobca si potom uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 181,60 eur až dorúčením žaloby dňa 30.12.2013.

Pokiaľ sa teda účastník zmluvného vzťahu v zmysle článku 12.19 Všeobecných podmienok zaviazal uhradiť náhradu škody a zmluvnú pokutu do 10 dní od vzniku takéhoto nároku, konštatoval, že potom prvý deň, kedy sa mohol žalovaný dostať do omeškania so splnením peňažného záväzku, bol deň 10.01.2014, a nie 19.09.2013, a to tiež len za predpokladu, že uplatnený nárok bol dôvodný. Ďalej uviedol, že podľa Všeobecných podmienok bol žalobca oprávnený účtovať žalovanému zmluvnú pokutu vo výške podľa cenníka, pričom podľa článku VI. zmluvy je jej súčasťou cenník služieb platný v čase uzavretia zmluvy. Naproti tomu však žalobca ako dôkaz predložil cenník zmluvných pokút platný až od 13.06.2012. V tejto súvislosti dodal, že tento cenník nemohol byť súčasťou zmluvy uzavretej dňa 22.08.2008. Konštatoval, že v zmluve žiadna zmluvná pokuta dohodnutá nebola, a keďže zmluvná pokuta nie je službou, ale sankciou, dospel k záveru, že takýmto spôsobom nebolo možné zmluvnú pokutu platne dojednať, najmä keď podľa ust. § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka zmluvnú pokutu je možné dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo spôsob jej určenia. Vychádzajúc zo skutočnosti, že žalobca uplatnený nárok opísal a právne charakterizoval veľmi stručne len ako náhradu hodnoty zariadení, alebo ako podlžnosť žalovaného, a zo žaloby a predložených dôkazov vyplynulo, že hodnotu zariadení určil z priloženého cenníka zmluvných pokút platných od roku 2012, dospel k záveru, že v prípade žalovanej sumy nešlo o skutočnú hodnotu zariadení v čase, kedy ich mal žalovaný vrátiť. Prípadný nárok na náhradu škody tak nepovažoval za dostatočne špecifikovaný, ani preukázaný. Konštatoval, že z predložených dôkazov nebolo možné zistiť, či žalovanému boli odovzdané nové alebo už predtým používané zariadenia. V záujme spravodlivého posúdenia bolo podľa jeho názoru potrebné brať do úvahy aj skutočnosť, že žalovaný zapožičané zariadenia takmer štyri roky používal, a že dva roky je bežná záručná doba na nové zariadenia. Keďže v článku 20.4 Všeobecných podmienok sa strany dohodli, že v prípade vzniku sporu sa ho budú snažiť urovnať mimosúdne vzájomným rokovaním a žalovaný sa plnenia tejto dohody dožadoval, pričom uviedol, že od žalobcu mal dve odlišné informácie o povinnosti vrátiť zariadenia a na hrozbu súdneho konania nebol upozornený, uznal jeho argumentáciu a snahu žalobcu o zmierenie vyhodnotil len ako formálnu, bez skutočného záujmu urovnať spor mimosúdne, pretože inak by zaslal vyúčtovanie zmluvnej pokuty alebo náhrady škody a následný pokus o zmier žalovanému na správnu adresu, na základe čoho by s vysokou pravdepodobnosťou k súdному sporu vôbec nedošlo. Na základe uvedeného uzavrel, že žalobca dostatočne nepreukázal dôvodnosť nároku na zaplatenie sumy 181,60 eur. Okrem toho uviedol, že žalovaný sa nemohol dostať do omeškania s plnením peňažného záväzku pred 10.01.2014. Konštatoval, že skutočnosť, že žalovaný vrátil zariadenia a zaplatil žalobcovi za dekódovaciu kartu sumu 20 eur, neznamená uznanie úrokov z omeškania. Na záver dodal, že pri posudzovaní úroku z omeškania bolo potrebné rozlišovať medzi povinnosťou vrátiť zariadenia od povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu alebo náhradu škody, pričom predmetom sporu bolo zaplatenie peňažnej sumy.

7. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. K záveru o plnom úspechu žalovaného v konaní dospel na základe skutočnosti, že bol plne úspešný v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania, a že nezavinil zastavenie konania v časti o zaplatenie istiny.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo zmeniť a uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 181,60 eur od 19.09.2013 do 20.05.2014 a vo výške 5,25% ročne zo sumy 20 eur od 21.05.2014 do 19.01.2015 spolu s trovami konania. Odvolanie podal z dôvodov, že v konaní došlo k vadám; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; a zároveň z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, keď nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Namietal, že mu nikdy nebolo doručené odvolanie žalovaného, pričom zdôraznil, že sa o ňom dozvedel až doručením uznesenia Krajského súdu Bratislava zo dňa 29.04.2016. Uviedol, že podľa uzavretej zmluvy mal žalovaný predplatenú elektronickú službu a vypožičané zariadenia. Predplatená služba by bez týchto zariadení nefungovala, nakoľko by nebola možná. Povinnosť žalovaného vrátiť vypožičané zariadenia vyplývala priamo z čl. III ods. 4 zmluvy o výpožičke zariadení, voči ktorej žalovaný smeroval svoju výpoveď zo dňa 30.07.2012, a bola uvedená aj vo Všeobecných obchodných podmienkach. Poznamenal, že žalovaný veľmi dobre poznal obsah zmluvy o výpožičke, nakoľko ju sám aj vypovedal. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný mu tieto zariadenia riadne a včas (do 7 dní od ukončenia platnosti zmluvy) nevrátil, a to aj napriek viacerým

výzvam, ktoré sú obsahom spisu, žalobou si uplatnil náhradu ich hodnoty s odkazom na cenník, ktorý je zverejnený na jeho webovom sídle a ktorý je poskytovaný jednotlivým účastníkom zmluvných vzťahov spolu so zmluvou. Poukázal na to, že žalovaný ani počas konania nekonal dobromyseľne a v dobrej viere, pretože zariadenia mu nevrátil ihneď, ale až po dlhšom časovom odstupe, konkrétne až dňa 20.05.2014 a 15.01.2015, t.j. po vydaní platobného rozkazu a dokonca až 4 mesiace po podaní odporu voči platobnému rozkazu (13.01.2014). Keďže žalovaný nekonal dobrovoľne, ale až na základe rozhodnutia súdu, nepovažoval za pravdu, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno. Uviedol, že zo samotnej chronológie udalostí je zrejmé, že žalovaný zavinil zastavenie konania, nakoľko sporné zariadenia vrátil až na základe súdneho konania. Ďalej dodal, že zariadenia sú klientom vypožičiavané, prípadne prenajímané bezplatne, preto disponuje interným cenníkom zariadení. Cena zariadenia odzrkadľuje nadobúdaciú hodnotu a maržu, do ktorej ako pri každom tovare sa musia premietnuť napr. náklady na dopravu, cena práce zamestnancov a pod.. Výška ceny zariadenia podľa jeho názoru zodpovedá skutočnej hodnote zariadenia. S poukazom na rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 11Co 725/2014 uviedol, že aj keď zmluvná pokuta mnohonásobne prevyšuje hodnotu zabezpečovanej povinnosti (čo nebol daný prípad), nemusí ísť o rozpor s dobrými mravmi. Za podstatné považoval, že pokuta, ktorá zahŕňa všetky škody, ktoré možno v danom prípade s porušením povinností očakávať, má dostatočnú, nie však neprímeranú motivačnú výšku a pre prípad nesplnenia povinnosti okrem odškodnenia primerane trestá. Ak by pripustil, že v danom spore ide o zmluvnú pokutu, tak takto definovaná pokuta by nebola zjavne neprímeraná a nevytvárala by značnú nerovnováhu v právach spotrebiteľa a predávajúceho, nakoľko by premietala skutočnú hodnotu zariadenia v jeho vlastníctve, pričom zdôraznil, že žalovaný nedodržaním svojej povinnosti vrátiť zariadenie priamo poškodil jeho osobu. Uviedol, že skutočnosť, že zmluvnú pokutu je možné určiť aj odkazom na cenník, potvrdil Krajský súd v Nitre v uznesení zo dňa 14.01.2016 sp. zn. 9Co 496/2015, vydanom v obdobnej veci. Ďalej uviedol, že je rozdiel, ak spotrebiteľ namieta neuhradenie poplatkov za službu z dôvodu jej výpadkov na strane poskytovateľa služby, a ak si ponechá hodnotné zariadenia a nevráti ich, čím pácha minimálne priestupok podľa ust. § 50 zákona č. 372/1990 Zb.. Napokon povinnosť vrátiť predmetné zariadenia vyplýva aj zo Všeobecných podmienok a aj zo samotného inštitútu prenájmu alebo výpožičky, ktorých charakter je dočasný. Pokiaľ by pripustil úvahu, že si nárokuje zmluvnú pokutu, potom skutočnosť, že nejde o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie, neznamena, že ustanovenie je samo o sebe neprijateľné alebo neplatné, teda neznamena neprijateľnosť, resp. neplatnosť zmluvnej podmienky. Takýto záver by bol odôvodnený len v prípade, že by zmluvná podmienka spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Za významné považoval posúdenie zmluvnej pokuty s ohľadom na povahu a obsah zmluvy v čase uzavretia dohody o zmluvnej pokute, pričom posúdenie prijateľnosti alebo neprijateľnosti tohto zmluvného dojednania by nemalo ovplyvňovať ďalšie skutočnosti, ktoré nastanú po uzavretí zmluvy, teda ani následné správanie sa účastníkov zmluvy a v rámci neho i porušenie zmluvných dojednaní by nemalo mať vplyv na prvotné posúdenie toho, či dojednaná zmluvná pokuta nie je neprímeranou sankciou za nesplnenie povinností (§ 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka). Dohodnutá zmluvná pokuta bola podľa jeho názoru dohodnutá v obligatórnej písomnej forme, jej výška bola jednoznačne určená za porušenie konkrétnej povinnosti, pričom toto porušenie povinnosti preukázal, nakoľko zmluvu ukončil odstúpením z dôvodu neplatenia zo strany žalovaného. V odstúpení od zmluvy žalovaného vyzval na vrátenie zariadení. Výšku zmluvnej pokuty vyhodnotil ako primeranú vzhľadom na skutočnosť, že je vyjadrením hodnoty zariadenia, pričom nezahŕňa ušlý zisk, ktorý by mohol požadovať, keďže predmetné zariadenia poskytuje ďalším účastníkom. Tým, že žalovaný nevrátil vypožičané zariadenia, mu vznikla škoda vo výške skutočnej škody - hodnoty zariadení, ale aj v podobe ušlého zisku, nakoľko predmetné zariadenia nemohol poskytnúť ďalšiemu klientovi. Keďže predmetom jeho podnikania je poskytovať služby retransmisie a služby prístupu do sietí internet, ktoré nie je možné bez zariadení na to určených, nevrátením vypožičaných zariadení jednotlivcami ako je žalovaný, vzniká spoločnosti hmotná škoda a predmet podnikania je značne sťažený. Škodou je majetková ujma, ku ktorej došlo nedovoleným alebo protiprávnym konaním iného subjektu, za čo tento subjekt zodpovedá. Obsahom pojmu majetková škoda tak, ako ju jednotne zadefinovala judikatúra, je zmenšenie majetku poškodeného. Opätovne zdôraznil, že nakoľko žalovaný mu v zmysle čl. 6 bod 6.7 Všeobecných podmienok, ako aj podľa zmluvy o výpožičke predmetné zariadenia nevrátil, uplatnil si voči nemu náhradu hodnoty týchto zariadení, a to podľa cenníka. Na záver vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku a trovám konania ešte dodal, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporovej strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia v zmysle ust. § 220 ods. 2 C.s.p., ktoré kladie značný dôraz na kvalitu a presvedčivosť odôvodnenia v rozhodnutí. Uviedol, že právo strany sporu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby

spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Súd je preto povinný rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p., čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd, ako aj z článku 1 Ústavy SR, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí tak vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozhodnutie neobsahuje náležitosti uvedené v ust. § 220 ods. 2 C.s.p. vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným, pričom za nepreskúmateľné je treba považovať aj rozhodnutie, v ktorom sa súd skutkovo a právne nevysporiadal s celým uplatneným nárokom a za taký je treba považovať aj rozhodnutie, v odôvodnení ktorého súd neuviedol, prečo zamietol zvyšok návrhu žalobcu. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

9. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zopakoval už skôr v konaní pred súdom prvej inštancie produkované tvrdenia a napadnutý rozsudok žiadal potvrdiť. Opäť poukázal na to, že v súvislosti s presťahovaním sa do obce F. kontaktoval telefonicky žalobcu za účelom zistenia, či má pokrytie signálom aj v obci F.. Od pracovníčky žalobcu však zistil, že na danom mieste pokrytie nemá, ďalej sa preto informoval o spôsobe ukončenia zmluvného vzťahu a vrátení zariadení. Uviedol, že pracovníčka žalobcu ho informovala, že zmluvu môže vypovedať len písomne, nie telefonicky, a k otázke vrátenia poskytnutých zariadení uviedla, že ak majú zariadenia viac ako 2 roky, sú zastarané, a preto ich nie je potrebné vracať. Na základe týchto informácií preto zariadenia nevracal a všetko považoval za ukončené. Následne, po 17 mesiacoch, mu bolo doručené súdne rozhodnutie, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 181,60 eur s príslušenstvom, z ktorého zostal šokovaný. Ďalej poukázal na to, že súd prvej inštancie nevyhovел jeho návrhu na vyžiadanie si záznamu jeho telefonického rozhovoru so zamestnankyňou žalobcu, z ktorého by zistil, že pracovníčka žalobcu mu uviedla, že zariadenia nemusia vracať, nakoľko sú zastarané. V tejto súvislosti dodal, že jeho osobe žalobca predmetný záznam odmietol vydať. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v zmluve sa so žalobcom dohodli na mimosúdnom riešení prípadných sporov, čo sa však nestalo. K písomnosti žalobcu, ktorou ho mal žalobca upozorniť, aby do 7 dní vrátil zariadenia, uviedol, že táto nebola na jeho adresu nikdy odoslaná. Overil si to na pošte G., kde nebola evidovaná žiadna písomnosť na jeho adresu, a taktiež neexistovala žiadna návratka o tom, že by neprebral od žalobcu zásielku. Ďalej uviedol, že v roku 2012 zaplatil 3 štvrťročné splátky a žalobca mu oznámil, že nemá voči nemu žiadne podližnosti, ale 1 mesiac má zaplatený navyše. Nebolo mu preto zrejmé, že v tomto roku žalobca neprišiel na to, že mu chýbajú nejaké zariadenia, a až o niekoľko mesiacov neskôr mu zasielal nejakú písomnosť, ktorú údajne odmietal prevziať, s čím však nesúhlasil, pretože žalobca mu danú zásielku posielal na adresu, na ktorej už nebýval, o čom mal žalobca vedomosť z jeho výpovede. Poznamenal, že v zmluve zo dňa 22.08.2008 je v časti práva a povinnosti v bode 4 uvedené, že účastník je povinný vrátiť zariadenie do 7 dní od doručenia písomnej žiadosti poskytovateľa. Zo strany žalobcu mu však nebola zaslaná žiadna písomnosť. Žalobca navyše od neho žiadal aj vrátenie napájacieho zdroja, ktorý si sám kúpil za 307 Sk, čo súdu preukázal. V závere vyjadrenia poukázal na neúčast' žalobcu na pojednávaníach a na svoj záujem komunikovať s ním pred súdom za účelom objasnenia celej záležitosti.

10. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý jeho vydaniu predchádzal, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. preto odvolací súd verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11. Podľa ust. § 470 ods. 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa ust. § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Podľa ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

12. S poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 C.s.p. a prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním žalobcu napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol zostávajúcu časť žaloby týkajúcu sa už len príslušenstva žalovanej sumy pozostávajúceho z úroku z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 181,60 eur od 19.09.2013 do 20.05.2014 a z úroku z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 20 eur od 21.05.2014 do 19.01.2015. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil v súlade s ust. § 191 C.s.p. a dospel k správnym skutkovým záverom, na základe ktorých vyvodil aj správny právny záver, že žaloba žalobcu je v časti príslušenstva (úrokov z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 181,60 eur od 19.09.2013 do 20.05.2014 a vo výške 5,25% ročne zo sumy 20 eur od 21.05.2014 do 19.01.2015) nedôvodná, nakoľko žalobca dostatočne nešpecifikoval a nepreukázal ani len samotný uplatnený nárok na náhradu škody, s ktorým sú sporné úroky z omeškania ako príslušenstvo v akcesorickom vzťahu. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby v časti úrokov z omeškania aj náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. S vyššie uvedenými závermi súdu prvej inštancie, ako aj s ich odôvodnením sa odvolací súd plne stotožňuje. Právne závery o nedôvodnosti nároku žalobcu na uplatnené úroky z omeškania, ku ktorým súd prvej inštancie dospel, a im zodpovedajúce odôvodnenie rozsudku považuje odvolací súd za logické, pochopiteľné a dostatočné. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalobcu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám musí dať odpoveď na podstatné otázky a skutočnosti, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie a právne úvahy, na ktorých ho založil, aj dostatočne odôvodnil. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadří sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

13. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal odvolacou námietkou žalobcu, ktorou namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, že mu nikdy nedoručil odvolanie žalovaného, a že o tomto sa dozvedel až z doručeného uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 29.04.2016, a vyhodnotil ju ako úplne irelevantnú. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná námietka sa týkala odvolacieho konania prebiehajúceho ešte v roku 2016 a žalobca sa v konečnom dôsledku o obsahu predmetného odvolania dozvedel, a to minimálne z doručeného uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 29.04.2016, pričom mal ako strana sporu možnosť oboznámiť sa s jeho obsahom tiež nahliadnutím do súdneho spisu, je zrejmé, že okrem toho, že toto procesné pochybenie súdu prvej inštancie bolo už dávno odstránené a týmto odvolaním napadnutý, v poradí prvý, rozsudok súdu prvej inštancie v dotknutej časti zrušený, dané

pochybenie nemalo žiaden vplyv na ďalší procesný postup súdu prvej inštancie v konaní, a ani na v tomto odvolacom konaní preskúmaný rozsudok a ich správnosť.

14. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd tiež odvolaciu argumentáciu žalobcu, v ktorej trval na tom, že nevrátením vypožičaných zariadení žalovaným mu vznikla škoda vo výške 180 eur zodpovedajúcej hodnote dotknutých zariadení a v dôsledku jej neuhradenia aj nárok na poplatok za upomienku vo výške 1,60 eur a nárok na úroky z omeškania (vo výške 8,5% ročne zo sumy 181,60 eur od 19.09.2013 do 20.05.2014 a z úroku z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 20 eur od 21.05.2014 do 19.01.2015), ktoré sú predmetom tohto odvolacieho konania. Z predloženého spisu, najmä zo žaloby žalobcu a ďalších jeho podaní, odvolací súd zistil, že žalobca sa v predmetnom spore nedomáhal od žalovaného vrátenia zariadení, ale zaplata ich hodnoty ako (skutočnej) škody (§ 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktorá mu mala vzniknúť ich nevrátením, spolu s úrokmi z omeškania. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že v záujme úspechu v spore (aj vo vzťahu k uplatnenému príslušenstvu - úrokom z omeškania) bol žalobca povinný preukázať splnenie troch základných predpokladov vzniku škody, a to porušenie tvrdenej zmluvnej povinnosti (povinnosti vrátiť vypožičané zariadenia), vznik škody v žalovanej výške a príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou. V súvislosti so vznikom škody bol povinný preukázať aj dôvodnosť uplatnenej výšky skutočne (v dôsledku nevrátenia vypožičaných zariadení žalovaným) vzniknutej škody, teda, že predmetné zariadenia mali v čase vzniku povinnosti žalovaného vrátiť ich skutočne hodnotu zodpovedajúcu výške žalovanej sumy. Relevantným dôkazom preukazujúcim skutočnú hodnotu toho-ktorého žalovaným nevráteného zariadenia v posudzovanom čase by bolo napríklad odborné vyjadrenie alebo znalecký posudok. Žalobca v priebehu konania však takýto dôkaz súdu nepredložil. Odvolací súd preto konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že žalobca nárok na zaplata žalovanej sumy ako hodnoty nevrátených zariadení v čase, kedy bol žalovaný povinný tieto zariadenia podľa zmluvy vrátiť, vrátane poplatku za upomienku, v konaní nepreukázal, pretože predložený Cenník zmluvných pokút žalobcu ustanovujúci výšky zmluvných pokút za nevrátenie jednotlivých zariadení, od ktorého žalobca odvodil výšku uplatnenej škody ako hodnoty žalovaným nevrátených zariadení, nemožno v žiadnom prípade považovať za relevantný dôkaz preukazujúci skutočnú hodnotu tohto-ktorého zariadenia v rozhodnom čase, nakoľko okrem toho, že išlo o cenník účinný až od 13.06.2012 (a nie od času uzavretia zmluvy o poskytovaní elektronických služieb zo dňa 22.08.2008), ustanovoval len výšky zmluvných pokút v prípade nevrátenia jednotlivých zariadení, alebo ich vrátenia v nefunkčnom alebo poškodenom stave, ktoré určil jednostranne iba sám žalobca. V žiadnom prípade však neposkytuje údaj o reálnej hodnote žalovaným nevrátených, roky používaných, zariadení, ktorý by zodpovedal tvrdenej skutočnej škode vzniknutej nevrátením týchto zariadení. Pokiaľ teda súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku ustálil, že žalobcom uplatnená suma ako hodnota nevrátených zariadení určená podľa Cenníka zmluvných pokút, platného navyše až od roku 2012, nie je skutočnou hodnotou zariadení v čase, kedy mal žalovaný povinnosť vrátiť ich; a následne na tomto základe skonštatoval, že žalobca dostatočne uplatnený nárok na náhradu škody nepreukázal, dospel k správne mu záveru, pretože pre konštatovanie dôvodnosti nároku na náhradu škody museli byť kumulatívne splnené všetky tri vyššie vymenované predpoklady, čo sa v danom prípade nestalo. Zvyšné predpoklady preto ďalej nebolo potrebné skúmať. Napokon žalobca nepreukázal ani dôvodnosť nároku na poplatok za upomienku vo výške 1,60 eur, nakoľko nepreukázal doručenie tejto upomienky žalovanému.

15. Keďže v časti žalovanej sumy 181,60 eur bolo konanie na základe čiastočného späťvzatia žaloby právoplatne zastavené a predmetom sporu zostalo len príslušenstvo tejto sumy, t.j. úroky z omeškania, odvolací súd v súvislosti s ich vzťahom k pohľadávke, s ktorou sú spojené, považuje prioritne za potrebné uviesť, že úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Záväzkový právny vzťah, ktorého predmetom je peňažné plnenie, môže byť hlavný alebo vedľajší (akcesorický). O hlavný záväzkový vzťah ide vtedy, ak jeho kauza smeruje priamo k zaplataiu, resp. k získaniu určitej peňažnej čiastky. Vedľajším (akcesorickým) peňažným záväzkovým vzťahom je mimo iného záväzok (povinnosť) dlžníka zo zmluvy alebo zo zákona zaplatať veriteľovi úrok ako určitú pomernú časť (spravidla určenú percentuálnou sadzbou) hlavného peňažného záväzku. Úrokový právny vzťah môže vzniknúť iba vtedy, ak bol medzi účastníkmi (platne) založený hlavný peňažný záväzkový právny vzťah. Povinnosť dlžníka zaplatať úroky z omeškania je jedným z právnych následkov omeškania dlžníka so splnením peňažného dlhu (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a spočíva v tom, že dlžník musí poskytnúť veriteľovi okrem vlastného plnenia (istiny) tiež stanovené percento z tej časti peňažného dlhu (záväzku), s ktorým je v omeškani. V dôsledku omeškania dlžníka nevzniká medzi účastníkmi nový (ďalší) záväzkový právny vzťah. Ak teda vznikne dlžníkovi povinnosť zaplatať

veriteľovi úroky z omeškania, dochádza k zmene v obsahu práv a povinností dlžníka, inak povedané, k zmene v obsahu záväzkového právneho vzťahu spočívajúcej v tom, že vedľa povinnosti splniť hlavný záväzok je dlžník povinný splniť tiež záväzok vedľajší (akcesorický). Na to, aby bolo možné konštatovať existenciu a dôvodnosť nároku na úroky z omeškania z výšky vzniknutej škody, ktoré predstavujú vedľajší záväzok, bolo preto okrem zistenia konkrétneho dňa omeškania minimálne nevyhnutné, aby súd dospel aj k záveru o existencii (dôvodnosti) nároku na náhradu samotnej škody, z ktorej sa úroky z omeškania uplatňujú a ktorá predstavuje hlavný záväzok. Pokiaľ teda úroky z omeškania mali vo vzťahu k žalobcom titulom náhrady škody uplatnenej peňažnej pohľadávke akcesorický charakter, a súd prvej inštancie a ani odvolací súd existenciu a opodstatnenosť nároku žalobcu na túto pohľadávku v konaní predloženými dôkazmi preukázanú nemal, je nepochybné, že potom nemožno konštatovať ani existenciu a opodstatnenosť nároku na úroky z omeškania odvodeného od tejto tvrdenej, avšak nepreukázanej, škody. Na základe týchto skutočností vyhodnotil odvolací súd záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby žalobcu v časti nároku na úroky z omeškania ako správny.

16. Odvolaciu argumentáciu žalobcu, v rámci ktorej pripúšťa špecifikáciu uplatneného nároku na zaplatenie sumy 181,60 eur s príslušenstvom ako nároku z titulu zmluvných pokút, vyhodnotil odvolací súd ako neprípustnú, pretože predstavuje neprípustné novoty v odvolacom konaní, t.j. prostriedky procesného útoku neuplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré sa netýkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu; nepreukazujú, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; a žalobca ako odvolateľ v odvolacom konaní nepreukázal, že tieto prostriedky procesného útoku, ktoré uviedol „až teraz“, nemohol bez svojej viny použiť už v doterajšom priebehu konania (§ 366 C.s.p.). Vzhľadom k tomu, že v danej argumentácii nešlo o prípustné novoty v odvolacom konaní v zmysle ust. 366 C.s.p., odvolací súd na túto odvolaciu argumentáciu žalobcu neprihliadal. Navyiac v tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že odvolacia argumentácia žalobcu ako celok je úplne nekonzistentná, pretože žalobca na jednej strane špecifikuje žalovanú sumu ako výšku škody vzniknutej z dôvodu nevrátenia zariadení žalovaným a na druhej strane (na základe tvrdení prednesených až v tomto odvolacom konaní) súčasne ako súhrnnú výšku zmluvných pokút za jednotlivé žalované nevrátené zariadenia. Takáto argumentácia je bez pochyb jednoznačne zmätočná.

17. Odvolací súd preskúmal tiež napadnutú závislú časť o trovách konania, ktorou súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, dôvodiac, že zastavenie konania v časti týkajúcej sa istiny 181,60 eur nezavinil a v časti príslušenstva - úrokov z omeškania bol úspešný; a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je aj v tejto časti správny.

18. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa ust. § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa ust. § 256 ods. 1 C.s.p., ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa ust. § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. V súvislosti s rozhodovaním o trovách konania považuje odvolací súd v prvom rade za potrebné uviesť, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobného petitu a výroku rozhodnutia, ktorým sa o veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu, u žalovaného ide o plný úspech vtedy, ak bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá. Je možné konštatovať, že takáto situácia v posudzovanej veci nenastala. Ak žiadna strana nemá vo veci plný úspech, potom má každá zo strán úspech čiastočný, teda obe strany sporu sú sčasti úspešné a sčasti neúspešné. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. V súvislosti s rozhodovaním o trovách konania

v prípade zastavenia konania odvolací súd uvádza, že náhradu trov konania ovláda zásada procesnej zodpovednosti za zastavenie konania vyjadrená v ust. § 256 ods. 1 C.s.p., zmyslom využitia ktorej je sankčná náhrada trov konania uložená rozhodnutím súdu tej strane, ktorá zastavenie konania zavinila. Pri zastavení konania, ku ktorému môže dôjsť z rôznych procesných dôvodov (napríklad pre späťvzatie žaloby, pre nezaplatenie súdneho poplatku, pre nedostatok podmienok konania a pod.), je pre vyriešenie otázky náhrady trov konania rozhodujúce zistenie, ktorá zo strán procesne (nie hmotnoprávne) zavinila zastavenie konania. Kritérium procesného zavinenia je treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalobca v konaní proti žalovanému požadoval resp. akého výsledku sa domáhal, a skutočnosťou, pre ktorú neskôr zobral žalobu späť s tým, aby bolo konanie zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je možné nachádzať súvislosť medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu) a teda ani procesné zavinenie. V takomto prípade nesie zodpovednosť za zastavenie konania žalobca v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je správanie sa sporovej strany, teda jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzatie žaloby, čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre (napr. R 49/1993, aj bod 15 nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 196/09). Rovnaké zistenie je rozhodujúce aj v prípade, ak bolo konanie zastavené len v časti, pričom v rámci rozhodovania o trovách celého konania je potom súd povinný vyhodnotiť čiastočné zastavenie konania ako úspech tej sporovej strany, ktorá takéto zastavenie konania procesne nezavinila.

20. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa podanou žalobou, doručenou súdu prvej inštancie dňa 24.09.2013, domáhal od žalovaného titulom náhrady škody - náhrady hodnoty jednotlivých nevrátených zariadení (digitálny prijímač KAON, diaľkové ovládanie, SCART kábel, CINCH kábel, účastnícka šnúra, anténny konvertor, parabola, napájací zdroj, dekódovacia karta), a titulom poplatku za upomienku vo výške 1,60 eur zaplata sumy 181,60 eur spolu s úrokom z omeškania, a nie vydania, resp. vrátenia týchto zariadení. Následne zobral podaniami zo dňa 06.06.2014 a 28.01.2015 postupne svoju žalobu v časti istiny 181,60 eur v celom rozsahu späť z dôvodu, že žalovaný mu vrátil zariadenia, ktorých náhrady sa v predmetnom spore domáhal, s výnimkou dekódovacej karty, za ktorú mu však zaplatil sumu 20 eur. Z predložených potvrdení žalobcu zo dňa 13.02.2014 a 20.05.2014 jednoznačne vyplývalo, že žalovaný v deň vystavenia týchto potvrdení vrátil žalobcovi niektoré z vypožičaných zariadení, a to digitálny prijímač KAON, anténny konvertor a parabolu. Z poštového poukazu zo dňa 15.01.2015 bolo zase preukázané, že žalovaný uhradil žalobcovi dňa 15.01.2015 sumu 20 eur ako náhradu za dekódovaciu kartu. Uznesením č.k. 7C 136/2014-56 zo dňa 12.01.2015, právoplatným dňa 11.02.2015, zastavil súd prvej inštancie konanie v časti o zaplata sumy 161,60 eur a druhým výrokom rozsudku č.k. 7C 136/2014-68 zo dňa 13.04.2015, právoplatným dňa 18.06.2015, aj v časti o zaplata sumy 20 eur. V zostávajúcej časti príslušenstva - úroku z omeškania bola žaloba žalobcu napadnutým rozsudok zamietnutá. Z predloženého spisu ďalej odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie zistil, že zmluvný vzťah medzi stranami sporu skončil na základe výpovede žalovaného zo dňa 30.07.2012 ku dňu 31.08.2012, nakoľko žalovaný sa presťahoval do obce F., na adresu F. XXX, ktorú oznámil žalobcovi vo výpovedi. Podľa tvrdení žalovaného, ktoré žalobca nespochybnil a ani nerozporoval, sa žalovaný v čase pred podaním výpovede obrátil telefonicky na žalobcu za účelom informovania sa o spôsobe ukončenia zmluvného vzťahu a prípadnej povinnosti vrátiť vypožičané zariadenia, na čo mu pracovníčka žalobcu mala oznámiť, že predmetné zariadenia, keďže sú staršie ako 2 roky, nie je potrebné vracať, z toho dôvodu ich žalobcovi nevrátil. Z písomnej odpovede žalobcu na výpoveď žalovaného zo dňa 01.08.2012 zase naproti tomu vyplýva, že žalobca žalovaného požiadal v súvislosti s ukončením ich zmluvného vzťahu dňom 31.08.2012 o vrátenie vypožičaných zariadení (ktorých náhrady hodnoty sa domáhal v tomto konaní), a to do 7 dní od skončenia platnosti zmluvy na ktorékoľvek zákaznícke stredisko. Aj keď podľa záhlavia odpovede, táto bola adresovaná žalovanému na novú adresu v F., žalobca doručenie tejto odpovede žalovanému nepreukázal, čo aj žalovaný namietal. Navyše z fotokópie poštovej obálky predloženej žalobcom na č.l. 9 súdneho spisu vyplýva, že určitá písomnosť od právneho zástupcu žalobcu pre žalovaného, pravdepodobne predžalobná výzva, ktorá bola podľa podacej pečiatky pošty odovzdaná na poštovú prepravu dňa 04.07.2013, bola žalovanému adresovaná ešte na jeho pôvodnú adresu: H. - L. XX, N., na ktorej už od roku 2012 nebýval, čo žalobcovi aj riadne oznámil vo výpovedi zmluvy. Táto zásielka nebola úspešne doručená a bola vrátená s poznámkou adresát neznámy.

21. Keďže žaloba žalobcu bola v časti príslušenstva - úrokov z omeškania preskúmaným rozsudkom, ktorého vecnú správnosť konštatoval odvolací súd v predmetnom rozhodnutí, zamietnutá, je nepochybné, že súd prvej inštancie vyhodnotil správne, že žalovaný bol v časti príslušenstva v konaní úspešný a žalobca naopak neúspešný. Pokiaľ ide o úspech resp. neúspech strán sporu v časti

o zaplataenie sumy 181,60 eur, v ktorej bolo konanie zastavené na základe čiastočných späťvzatí žaloby žalobcom z dôvodu, že žalovaný mu po podaní žaloby na súd vrátil niektoré z vypožičaných zariadení a za jedno zo zariadení (dekódovaciu kartu) mu zaplatil poštovým poukazom 20 eur, odvolací súd posúdil kritérium procesného zavinenia zastavenia konania z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalobca v konaní proti žalovanému požadoval resp. akého výsledku sa domáhal (domáhal sa náhrady škody vo výške 181,60 eur), a skutočnosťou, pre ktorú neskôr zobral žalobu späť s tým, aby bolo konanie zastavené (žalobu zobral späť z dôvodu, že žalovaný mu v priebehu konania vrátil niektoré z vypožičaných zariadení a za jedno zo zariadení - dekódovaciu kartu mu zaplatil sumu 20 eur), pričom prihliadal aj na okolností daného prípadu, a dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, a teda že zastavenie konania v tejto časti zaviniel žalobca, a nie žalovaný, pretože žalovaný aj keď preukázateľne vrátil žalobcovi niektoré z vypožičaných zariadení (digitálny prijímač KAON, anténny konvertor, parabola), nesprával sa v zmysle žalobnej požiadavky žalobcu, nakoľko tento sa podanou žalobou nedomáhal vrátenia, resp. vydania vypožičaných zariadení, ale zaplataenia ich hodnoty ako vznikutej škody, a okrem toho žalobca nepreukázal vrátenie aj ostatných vypožičaných zariadení (diaľkové ovládanie, SCART kábel, CINCH kábel, účastnícka šnúra, napájací zdroj), prípadne zaplataenie poplatku za upomienku vo výške 1,60 eur, vo vzťahu k uplatnenej náhrade hodnoty ktorých zobral svoju žalobu späť. Žalovaný sa správal v zmysle žalobnej požiadavky žalobcu len pokiaľ ide o zaplataenie sumy 20 eur, ktorú zaplatil za dekódovaciu kartu, ktorú považoval však odvolací súd vo vzťahu k hodnote celého predmetu sporu za zanedbateľnú. Navyiac podľa názoru odvolacieho súdu žalovanému nebolo možné pripísať zavinenie na zastavení konania v časti sumy 20 eur ani vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný majúci postavenie spotrebiteľa sa zaujímal o splnenie svojich povinností spojených s ukončením zmluvného vzťahu ešte pred jeho ukončením a žalobcovi nevrátil vypožičané zariadenia iba v dôsledku nesprávnych pokynov jeho pracovníčky, pričom toto tvrdenie žalobca v konaní ani nerozporoval, a okrem toho nepreukázal ani doručenie odpovede na výpoveď zmluvy, v ktorej žiadal žalovaného o vrátenie vypožičaných zariadení, žalovanému. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, keď vyslovil, že zastavenie konania žalovaný nezaviniel. S poukazom na právne závery vyslovené v bode 19 odôvodnenia tohto rozhodnutia je potom zrejmé, že úspech v zastavenej časti konania patrí žalovanému, ktorý zastavenie konania nezaviniel. Keďže žalovaný mal úspech aj v časti príslušenstva, možno dospieť k jednoznačnému záveru, že žalovaný mal v konaní úspech v rozsahu 100%. Pokiaľ teda súd prvej inštancie priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, vec posúdil správne a jeho rozhodnutie je aj v tejto časti správne. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodné.

22. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).